

Sygn. akt II UK 171/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 14 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSA Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanego Z. P. i P. S.A.

o odpowiedzialność członka zarządu za zaległości z tytułu nieopłaconych składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2011 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 13 stycznia 2010 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2010 r., Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych z dnia 15 maja 2008 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego z dnia 13 kwietnia 2006 r., uznając, że wnioskodawca J. T. jako prezes zarządu spółki „P.” S.A. nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania tej spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) za okres luty 2002 - czerwiec 2002 r. w łącznej kwocie 202.693,96 zł; na ubezpieczenie zdrowotne za okres marzec 2002 – czerwiec 2002 r. r. - w łącznej kwocie 20.923,42 zł; na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres luty 2002 r. - czerwiec 2002 r. w łącznej kwocie 14.387,41 zł, w sprawie z jego wniosku, przy udziale zainteresowanych; Z. P. i Towarzystwa Transportu Kombinowanego „P.” S.A. W stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca został powołany na stanowisko prezesa zarządu Spółki Akcyjnej Towarzystwo Transportu Kombinowanego P. uchwałą nr 4/2002 Rady Nadzorczej z dnia 20 lutego 2002 r., a odwołany uchwałą Rady Nadzorczej nr 9/2002 z dnia 10 lipca 2002 r. W dniu powołania wnioskodawcy na prezesa zarządu spółki toczyło się już w Sądzie Rejonowym Wydział Gospodarczy postępowanie układowe. Wniosek o otwarcie postępowania układowego wpłynął do tego Sądu w dniu 5 listopada 2001 r., został sporządzony i złożony do Sądu przez poprzedni zarząd spółki. Wniosek o otwarcie postępowania układowego został oddalony przez Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 28 czerwca 2002 r. Wcześniej - w dniu 25 lutego 2002 r. - wpłynął do Sądu Gospodarczego wniosek wierzyciela spółki - Agenci Finansowej s.c. – M. G. i R. D. - o ogłoszenie upadłości TTK P. S.A. Postępowanie to zostało umorzone postanowieniem z dnia 7 maja 2002 r. z uwagi na cofnięcie wniosku. Drugi wniosek o ogłoszenie upadłości wpłynął do Sądu w dniu 9 lipca 2002 r., gdy prezesem zarządu był wnioskodawca. Tym razem Sąd Rejonowy Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 2 lutego 2003 r. oddalił wniosek, na podstawie art. 13 § 1 rozporządzenia prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.), z powodu braku środków na zaspokojenie kosztów upadłości. Spółka „P.” złożyła w dniu 7 czerwca 2002 r. do organu rentowego wniosek o układ ratalny należności z tytułu składek. Umowa została zawarta w dniu 12 lipca 2002 r., a następnie z uwagi na niedotrzymanie

warunków przez Spółkę - rozwiązana we wrześniu 2002 r. *Nota bene*, już po odwołaniu wnioskodawcy z funkcji prezesa zarządu spółka - w dniu 15 listopada 2002 r. - złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o restrukturyzację należności z tytułu składek. W dniu 19 grudnia 2002 r. organ rentowy wydał decyzję określającą warunki restrukturyzacji. Ponieważ Spółka nie wypełniła warunków określonych w decyzji, organ rentowy w dniu 16 kwietnia 2004 r. podjął decyzję o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego. Za zaległości składkowe pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych wystawił w 2005 r. tytuły wykonawcze przeciwko Spółce, wobec której prowadzone było w 2005 r. administracyjne postępowanie egzekucyjne przez Naczelnika Urzędu Skarbowego, które okazało się bezskuteczne. W dniu 13 kwietnia 2006 r. organ rentowy wydał decyzję orzekającą o odpowiedzialności wnioskodawcy - prezesa zarządu – całym swoim majątkiem za zobowiązania TTK „P.” S.A. z tytułu nieopłaconych składek.

W wyroku z dnia 13 stycznia 2010 r., Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, wskazując w uzasadnieniu, że wnioskodawca nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania Spółki z tytułu składek niezapłaconych w okresie gdy był prezesem zarządu Spółki. W ocenie Sądu analiza stanu faktycznego sprawy pozwoliła na uznanie, że wnioskodawca nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania składkowe Spółki „P.” w oparciu o art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa powstałe w okresie gdy był prezesem jej zarządu - z uwagi na fakt, że zaczął pełnić tę funkcję w okresie, gdy w sądzie toczyło się już postępowanie o zawarcie układu z wniosku Spółki (data wpływu wniosku 5 listopada 2001 r., a powołanie odwołującego na stanowisko prezesa zarządu Spółki 20 lutego 2002 r.). Obejmując stanowisko prezesa zarządu, wnioskodawca zastał trudną sytuację finansową Spółki, która już wcześniej podjęła próbę uregulowania zaległości w opłacaniu składek. W dniu 5 listopada 2001 r. został skierowany wniosek do Sądu o otwarcie postępowania układowego, który został oddalony postanowieniem z dnia 28 czerwca 2002 r., natomiast w dniu 17 czerwca 2002 r. do organu rentowego wpłynął wniosek o układ ratalny, który został uwzględniony przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 12 lipca 2002 r. (już po odwołaniu wnioskodawcy z funkcji prezesa zarządu), a następnie rozwiązany we wrześniu 2002 r. wobec nieopłacania ustalonych rat, a

więc także już po odwołaniu odwołującego. Wnioskodawca po objęciu stanowiska prezesa zarządu Spółki podejmował szereg czynności w celu pozyskania nowych klientów i realizacji zawartych już umów, dążąc do podniesienia kapitału zakładowego i systematycznego regulowania zobowiązań podatkowych i składkowych. Sąd podkreślił, że wnioskodawca objął swoje stanowisko w trakcie toczącego się postępowania układowego, a więc składanie ponownie takiego samego wniosku w trakcie pełnionej przez niego funkcji było niecelowe, natomiast po oddaleniu tego wniosku w dniu 28 czerwca 2002 r., wnioskodawca, jako prezes zarządu, składając w dniu 9 lipca 2002 r. wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki, dochował należytej staranności.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pełnomocnik organu rentowego, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię - art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r. w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst; Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), polegającą na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji, że „członka zarządu zwalnia z odpowiedzialności za zadłużenie spółki kapitałowej okoliczność, iż złożył on wniosek o ogłoszenie upadłości, pomimo że wniosek ten został oddalony przez sąd ze względu na brak majątku spółki, wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego”, oraz że „członek zarządu nie ponosi winy za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki kapitałowej, w okresie przypadającym po dacie złożenia przez spółkę bezzasadnego wniosku o otwarcie postępowania układowego, na podstawie którego to wniosku postępowanie układowe nie zostało wszczęte”, wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli tak jak w rozpoznawanej sprawie, skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania. Okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy nie budzą wątpliwości, sporna pozostaje ich

ocena w świetle przepisów prawa materialnego. Dokonując tej oceny, należało uznać, że zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 116 § 1 ordynacji podatkowej jest nieuzasadniony.

Wstępnie trzeba przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

- a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo
- b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Odpowiedzialność osób trzecich za zobowiązania podatkowe (składkowe - art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych), występuje więc w sytuacji niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania podatkowego (składkowego) przez podatnika (płatnika), a więc jest instytucją prawną wiążącą skutki istnienia zobowiązania podatkowego z podmiotem innym niż podatnik. Odpowiedzialność ta jako uzależniona od istnienia zobowiązania podatkowego podatnika, powoduje, że ma ona charakter akcesoryjny, następczy i gwarancyjny, gdyż nie może powstać bez uprzedniego powstania obowiązku w stosunku do pierwotnego dłużnika. Jest to także odpowiedzialność subsydiarna (pośilkowa), biorąc pod uwagę, że wierzyciel podatkowy (składkowy), nie ma swobody w kolejności zgłaszania roszczenia do podatnika lub osoby trzeciej, lecz w pierwszej kolejności musi dochodzić należności od podatnika (por. np. R. Mastalski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, R. Mastalski, J. Zubrzycki: Ordynacja podatkowa. Komentarz 2007, Wrocław 2007, pkt 5 komentarza do art. 107, s. 493). Osoby trzecie ponoszą więc odpowiedzialność za

cudzy dług, a orzeczenie o odpowiedzialności osób trzecich nie uwalnia dłużnika (podatnika) od odpowiedzialności.

Wśród przesłanek egzonujących członka zarządu spółki handlowej z odpowiedzialności za zaległości składkowe określonych w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej wymienione jest nie tylko złożenie we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości, ale też wszczęcie postępowania układowego jako postępowania zapobiegającego upadłości. W myśl art. 25 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w pierwotnym jego brzmieniu (obowiązującym do dnia 1 lipca 2004 r.), należności z tytułu składek podlegały wyłączeniu z postępowania układowego. Oznaczało to, że układem zawartym pomiędzy Spółką (dłużnikiem), a wierzycielami nie mogły być objęte należności składkowe Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Podobnie tę kwestię regulował art. 4 § 1 pkt 2 Prawa o postępowaniu układowym, stanowiąc, że postępowaniem układowym nie są objęte należności z tytułu ubezpieczeń społecznych i obowiązkowych ubezpieczeń majątkowych, bieżące i zaległe za rok poprzedzający otwarcie postępowania układowego.

Tak więc - chociaż należności przysługujące organowi rentowemu z tytułu zaległych składek nie mogły być objęte układem zawartym pomiędzy Spółką a jej wierzycielami - to złożenie we właściwym czasie wniosku o wszczęcie postępowania układowego mogło stanowić podstawę uwolnienia członków zarządu spółki od odpowiedzialności za nieuiszczone przez Spółkę składki. Zwrócił na to uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 172/07 (OSNP 2009 nr 3-4, poz. 51), przyjmując, że wszczęcie postępowania układowego we właściwym czasie w rozumieniu art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oznacza wszczęcie go w takim czasie, że zaspokojenie przez spółkę w całości należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako uprzywilejowanego wierzyciela wyłączonego z układu z mocy prawa pozostaje realne. Ocena, czy wszczęcie tego postępowania nastąpiło we właściwym czasie powinna być dokonana z perspektywy sytuacji istniejącej w dniu wszczęcia postępowania układowego, a nie z uwzględnieniem późniejszych zdarzeń. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, iż pomimo tego, że należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne były wyłączone z postępowania

układowego to należy przyjąć, iż wszczęcie postępowania układowego we właściwym czasie zwalniało członków zarządu spółki od odpowiedzialności za zobowiązania wynikające ze składek na ubezpieczenia społeczne. W wyroku z dnia 19 marca 2010 r., II UK 258/09 (niepublikowany) wskazano, że złożenie przez członka zarządu spółki z o.o. we właściwym czasie wniosku o wszczęcie postępowania układowego nie zwalnia go od odpowiedzialności za zaległości składkowe powstałego po zatwierdzeniu układu. Zawarcie układu i jego realizacja nie eliminują możliwości powstania stanu niewypłacalności spółki uzasadniającego złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, jeżeli spółka nie spłaca nieobjętych układem należności publicznoprawnych powstałych przed jego zawarciem i należności powstałych na bieżąco. Tak więc możliwość uwolnienia się członka zarządu spółki kapitałowej od odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki przez wykazanie, iż we właściwym czasie wszczęto postępowanie zapobiegające upadłości (postępowanie układowe), występuje tylko w odniesieniu do zaległości powstałych przed zatwierdzeniem układu. Złożenie przez członka zarządu spółki we właściwym czasie wniosku o wszczęcie postępowania układowego nie uwalnia go natomiast od odpowiedzialności za zaległości powstałe po zatwierdzeniu układu. Analogiczny pogląd został wyrażony w wyroku z dnia 2 grudnia 2010 r., II UK 131/10, w którego tezie przyjęto, że zawarcie układu z wierzycielami, który nie jest realizowany ze względu na utrzymujący się stan niewypłacalności spółki akcyjnej, która zaprzestała płacenia długów, ponieważ jej majątek nie wystarcza na ich zaspokojenie, nie zwalnia spółki z obowiązków spłaty zaległości składkowych w całości oraz bieżącego opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (art. 25 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), a zarządu spółki z obowiązku zgłoszenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie jej upadłości, pod rygorem przeniesienia na członków zarządu odpowiedzialności za zaległości składkowe na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy, wnioskodawca został powołany na stanowisko prezesa zarządu Spółki „P.: S.A. uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 20 lutego 2002 r., a odwołany uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 10 lipca 2002 r., czyli w dniu powołania wnioskodawcy na prezesa spółki toczyło się już

postępowanie układowe w Sądzie Rejonowym Wydział Gospodarczy (wniosek o otwarciu postępowania układowego, sporządzony i złożony do Sądu przez poprzedni zarząd spółki, wpłynął do Sądu w dniu 5 listopada 2001 r.). Z okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy (które wiążą Sąd Najwyższy w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika natomiast, że po oddaleniu tego wniosku w dniu 28 czerwca 2002 r., wnioskodawca, pełniąc funkcję prezesa zarządu, złożył w dniu 9 lipca 2002 r. wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki, a więc dochował należytej staranności w podejmowaniu czynności. Zdaniem Sądu Najwyższego, organ rentowy nie przydał należytej rangi okoliczności, iż wnioskodawca, został powołany na stanowisko prezesa zarządu Spółki w trakcie trwania postępowania układowego.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2010 r., I UK 278/10 (niepublikowany), przyjęto że zgodnie z art. 15 § 1 Prawa o postępowaniu układowym, od daty otwarcia postępowania układowego do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia co do układu lub umorzenia postępowania nie może być ogłoszona upadłość dłużnika. Z przepisu tego wynika, że datą graniczną, do której niemożliwe jest ogłoszenie upadłości dłużnika jest moment uprawomocnienia się postanowienia o oddaleniu podania o otwarcie układu, a także uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu albo umorzenia postępowania na etapie postępowania o otwarcie postępowania układu lub na etapie zawierania lub zatwierdzania układu – nie zaś uchylenie układu. Ustanowione ustawowe pierwszeństwo postępowania układowego przed postępowaniem upadłościowym powoduje, że ewentualne wnioski o ogłoszenie upadłości złożone po otwarciu postępowania układowego podlegały by oddaleniu (art. 15 § 2 Prawa o postępowaniu układowym). Z tego względu aż do momentu oddalenia wniosku o otwarcie postępowania układowego w dniu 28 czerwca 2002 przez Sąd Rejonowy, ewentualny wniosek członka zarządu, dotyczący ogłoszenia upadłości, nie podlegałby merytorycznemu rozpoznaniu. W ocenie Sądu Najwyższego, przesłanką ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy - w myśl mających zastosowanie przepisów Prawa upadłościowego z 1934 r. - jest zaprzestanie płacenia długów przez spółkę kapitałową (art. 1 § 1 tego Prawa) oraz sytuacja, w której spółka wprowadzie reguluje swoje zobowiązania, lecz jej majątek nie wystarcza na zaspokojenie długów (art. 1 § 2), przy czym krótkotrwale wstrzymanie

płacenia długów wskutek przejściowych trudności nie jest podstawą ogłoszenia upadłości (art. 2). Termin dwutygodniowy na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki nie biegnie, a jeżeli rozpoczął bieg, ulega zawieszeniu, gdy przedsiębiorca złożył wniosek o otwarcie postępowania układowego (art. 5 § 3 Prawa upadłościowego). Termin ten biegnie (może biec) na nowo po zakończeniu postępowania układowego, a więc w szczególności po zatwierdzeniu układu przez sąd, jeżeli wystąpią przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Samo zawarcie układu nie eliminuje bowiem możliwości powstania stanu niewypłacalności przedsiębiorcy, także wtedy gdy realizuje on w pełni zobowiązania wynikające z układu, a także długi z tytułu nieobjętych układem należności publicznoprawnych powstałych przed jego zawarciem, oraz należności (także publicznoprawne) powstające na bieżąco. Tymczasem z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku wynika, że wnioskodawca po oddaleniu wniosku o otwarcie postępowania układowego w dniu 28 czerwca 2002 r., pełniąc funkcję prezesa zarządu, złożył w terminie dwóch tygodni, w dniu 9 lipca 2002 r., wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki. Należy przypomnieć, że postępowanie układowe w niniejszej sprawie zostało wszczęte w oparciu o przepisy rozporządzenia prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo o postępowaniu układowym (Dz.U. Nr 93, poz. 836 ze zm.), obowiązującego do 30 września 2003 r. Do tego dnia obowiązywało również rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.). Tym samym zaistnienie przesłanki zgłoszenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcia postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości należało rozpatrywać na gruncie powyższych przepisów. Jeżeli chodzi o pojęcie „właściwego czasu” z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej to w orzecznictwie podkreśla się, że „właściwym czasem” nie jest ani krótkotrwałe wstrzymanie płacenia długów na skutek przejściowych trudności, ani też całkowite zaprzestanie płacenia długów w następstwie wyzbycia się przez podmiot gospodarczy całego (lub prawie całego) majątku, lecz chwila kiedy wiadomo już, że dłużnik nie będzie w stanie zaspokoić wszystkich swych zobowiązań. Określenie tej chwili powinno być ujmowane elastycznie w zależności od okoliczności konkretnego wypadku, bowiem

właściwy czas do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest przesłanką obiektywną, ustalaną w oparciu o okoliczności faktyczne każdej sprawy, dla określenia której nie ma znaczenia subiektywne przekonanie członków zarządu spółki (por. wyrok z dnia 22 czerwca 2010 r., I UK 63/10, niepublikowany). Dokonując oceny, czy zgłoszenie wniosku o upadłość nastąpiło we „właściwym czasie” należy uznać, że powinno to nastąpić w takim momencie, aby zapewnić ochronę zagrożonych interesów wszystkich wierzycieli, aby po ogłoszeniu upadłości wszyscy wierzyciele mieli możliwość uzyskania równomiernego, chociaż tylko częściowego, zaspokojenia z majątku spółki (por. wyrok z dnia 9 lipca 2009 r., II UK 374/08, niepublikowany).

Tak więc, składając w dniu 9 lipca 2002 r. wniosek o ogłoszenie upadłości, wnioskodawca wypełnił przesłanki egzoneryjne zawarte w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. Wszystkie te okoliczności zostały trafnie uwzględnione przez Sąd Apelacyjny.

Z powyższych względów, gdy zarzuty skargi okazały się nieusprawiedliwione, należało orzec jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.